

0311 – 11. mars

Jesus sier til Peter: Følg meg! Joh 21: 19.

Her ber den store Herren rett og slett sin stakkars Peter om en tjeneste. Han gjør ham til en hyrde for sauene, som han selv var. Gjør ham til sin tjener, sin medarbeider.

Samme nåde gir han alle sine venner. Selv om det skjer på mange forskjellige vis, i ulike stillinger og kall. Men alle får vi bli Kristi etterfølgere og Kristi tjenere. Får gjøre og være mot andre det samme som han er mot oss.

Til alle som elsker ham, sier han: Følg meg! Det samme taler Paulus om: «Bli Guds etterfølgere, som hans kjære barn, og vandre i kjærlighet, slik også Kristus elsket oss og gav seg selv for oss».

Kristus taler jo til oss: «Jeg er kommet for at dere skal ha liv, og ha overflod. Det jeg har, det skal også du ha. Hvis du mangler noe, da skal også jeg mangle det. I dette har du min rettferdighet, liv og frelse, så ingen synd skal fordømme deg og intet ondt skal få makt over deg. Så du skal få være fullstendig trygg i all evighet. Så lenge jeg er rettferdig og lever, så lenge skal også du være rettferdig og leve for min skyld».

Men da vil han også at vi med den samme kjærlighet skal tale til vår neste: «Hør her, kjære bror! Jeg har fått motta min Herre, og all nåde og frelse i ham. La nå også jeg få lov å tjene deg, på samme måte som han har tjent meg! Ta nå du det jeg har. Det er jo noe jeg bare har fått av hva han hadde. Jeg vil ikke mer kalle verken meg selv eller noe av det jeg har, for mitt. Nå vil jeg helt og holdent bare tjene både deg og alle andre mennesker. Alt sammen bare for min Herres skyld, han som har gjort, og hver eneste ny dag bare gjør meg alt godt».

Å handle slik, det er å være en Kristi etterfølger og «ikke lenger leve seg selv, men ham som døde og oppstod for oss». Og dette er jo hele vårt livs oppgave, hvis vi er kristne.

Men det er sørgelig å tenke på hvordan dette ofte går i virkeligheten. For det er jo ikke nok å vite dette. Det skal jo daglig praktiseres i tale og i gjerning. Når en så merker de fjell av hindringer som legger seg i veien, kan en fristes til å ikke snakke et ord mer om den saken.

Det er ingen som riktig kan tro dette, at Kristus elsker oss så høyt, og tjener oss, slik vi nå har sagt. Og samtidig; at han bryr seg om vår fattige tjeneste, og at den kan være velbehagelige for ham. Det er svært få som i det hele tatt tenker på dette, og prøver å ta det til seg i hjertet.

Hvem tror egentlig at våre skrøpelige gjerninger er velbehagelige for Kristus? Jo, bare de fattige, forblindede sjelene som lever i den falske oppfatningen at de tror at gjerningene deres i seg selv har så stor verdi innfor Gud. Slik at han rett og slett må elske dem for gjerningenes egen skyld. Disse tror så det er en gru – for djevelen styrker en slik tro.

Men hvis et menneske virkelig får lys over all den synd og elendighet som henger ved alle våre «gode» gjerninger. Får se at det finnes ikke en eneste gjerning som i seg selv er ustraffelig, ren og velbehagelig for Gud. At vi må få forlatelse for alle våre beste gjerninger, – eller i motsatt fall fordømmes for dem.

Får se at hvis gjerningene er velbehagelige for Gud – så er det ikke på grunn av hva de selv er verd – men bare først og fremst at vi som menneske er velbehagelig for Gud for hans Sønns skyld. Og at han derfor, for dette velbehagelige menneskets skyld, også lar dets lille kjærlighets-tjeneste være velbehagelig for seg.

Dernest fordi hans ord står bak gjerningen. D. v. s at når det er han som har bedt oss gjøre en gjerning for ham, så har gjerningen verdi for hans skyld som har bedt om den.

Nei, forstår en ikke dette, da kan en verken tro eller glede seg over å få tjene ham. Da går vi bare og ser på hvor stor betydning tjenesten eller gjerningen har i seg selv. Og hvis så dette er noe som i seg selv er smått, da kan en ikke tro en gjør Kristus noen tjeneste med dette.

Dette er den plagen som alltid forfølger den rette læren om gjerningene, så en i motløshet ofte kan fristes til bare å tie. Fordi det ser ut som om en ikke får utrettet noe som helst. Å, for en svart og ulykkelig vantro, og det forblindede hjertets mørke!

Det er egentlig den sørgelige vantroen, hedningen i hjertet vårt, som hindrer Guds barn i å gjøre det gode med den lyst og inderlighet som de gjerne ville gjort det. For så høyt elsker de tross alt sin Frelser, at hvis de bare trodde at de virkelig fikk tjene Ham, da ville de løpe glade avsted til tjenesten, om det var aldri så langt avsted.

Dersom Kristus selv kom synlig inn i huset deres, og ba dem om mat eller klær, ville de helt sikkert ikke spare på noe for hans skyld. De ville ta fram det beste de hadde. Men når han i sitt sted sender et fattig menneske som trenger mat, klær eller penger, da er vi mer betenkt.

Å, hvis vi da bare kunne tro at Jesus står der ved siden av dette mennesket, og sier: Alt det dere gjør mot en av de minste av disse mine brødre, for min skyld, det gjør dere mot meg. Å, hvor glade vi da ville være over å få gi eller låne dem noe, hver enkelt slik de hadde behov for.

Men når vi ikke riktig kan tro Jesu egne ord, får vi heller ikke noen lyst eller trang til å gjøre det gode.